

[Ib Thyregod.]

med i det forberedende arbejde; men de vigtigste af de erhverv, hvor de erhvervsmæssige interesser i særlig grad gør sig gældende, bør efter min opfattelse være med i en fremtidig lovgivning af tilsvarende art, så man ikke bagefter står over for det dilemma, som hr. Poul Dam pegede på, at vi enten har den mulighed at gå ind for lovforslagene fuldstændig, som de foreligger, eller også må forkaste dem. Nu kan man sige, at det måske ikke er helt rigtigt, for man kan jo træffe specielle arrangementer; det har man gjort med anden form for fællesnordisk lovgivning; man kan jo også udskyde kapitel III med henblik på senere vedtagelse, og det kan være naturligt også af hensyn til EEC-arbejdet, der jo først kan forventes afsluttet i løbet af 1967 og måske først langt senere. Men i sig selv er det uheldigt, at vi nu i Folketinget er i den situation, at vi har et lovforslag, som er gennemarbejdet igennem adskillige år, at parterne i de forskellige nordiske lande har fundet frem til en lovtæst, som man derfor til en vis grad føler sig bundet af, og derfor har man vanskeligt ved at få erhvervenes synspunkter frem på anden måde end ved at forkaste hele lovgivningen. Derfor vil jeg henstille til handelsministeren, at man, hvis der bliver tale om en fremtidig lovgivning af denne art, tager erhvervsrepræsentanterne med på et tidligere tidspunkt; dette være ikke sagt for at forklejne de embedsmænd, som med stor dygtighed har arbejdet med disse problemer, men blot for at få en så alsidig belysning af problemerne, som det er muligt.

Knud Thomsen: Jeg vil gerne komme med en enkelt bemærkning endnu i anledning af handelsministerens udtalelser om, at patentlovforslaget, som det her foreligger, er en tilnærmelse til en europæisk ordning i overensstemmelse med markedsplanerne. Det er jeg for så vidt ikke uenig i. Men det forekommer mig, at patentlovforslaget, som det foreligger, på et eneste, men særdeles vigtigt område ikke kan betegnes som en tilnærmelse til en eller anden form for europæisk fremtidig patentlovgivning, nemlig med hensyn til kapitel III. Det, vi gør dér, er jo i virkeligheden, at de 4 nordiske

lande aftaler indbyrdes, at man anerkender hinandens udstedelse af patenter. Danmark udsteder et patent, og hvis ansøgeren har begæret det, gælder det automatisk også for Sverige, Norge og Finland og omvendt. Denne ordning kan jo ikke i sig selv udvides, således at — for at tage et eksempel — Portugal kunne udstede patenter, der samtidig havde gyldighed i Norden. Allerede hr. Antonsen var jo inde på de vanskeligheder, der foreligger ved et sådant samarbejde, idet den mindste afvigelse i praksis i et af de 4 nordiske lande vil medføre, at patentstrømmen søger derhen, hvor praksis har vist at man måske er mest lemfældig med forprøvningen. Selve systemets teori tillader altså ikke, i alt fald i praktisk politik, at andre lande kommer ind i den ordning, også vidt jeg kan se, må den sys om, hvis vi senere skal deltage i andre, mere brede ordninger.

Derimod er jeg enig med ministeren i, at lovforslaget på mange måder repræsenterer en tilnærmelse til det, der formentlig engang vil komme overalt. Der er i denne henseende kommet en vis kritik frem over den gamle lov fra 1894. Den har stort set været en umådelig god lov, når den har kunnet stå så mange år med de forholdsvis få ændringer, der er foretaget, og som ikke har rørt ved de egentlige principper, bl. a. på det patenterbares område. I den henseende vil jeg gerne sige til handelsministeren, at man jo som regel tilpasser et lands lovgivning til de i landet forhåndenværende forhold, og at omvendt — i denne specielle henseende naturligvis — landets erhvervsliv vokser op i forhold til den patentlov, der nu engang eksisterer. Dette gælder ganske specielt for det danske landbrug, for levnedsmiddelproduktionen, i relation til bestemmelsen om, at levnedsmidler og fremgangsmåder ved fremstilling af levnedsmidler ikke har kunnet patenteres i Danmark. Hvis det havde kunnet det, er det sandsynligt, at der var kommet en anden udvikling i den opfinderiske patentmæssige side af levnedsmiddelproduktionen herhjemme. Nu har det ikke været tilfældet, og derfor er udviklingen gået i én retning. Hvordan den var gået, hvis noget andet havde været tilfældet, ved vi ikke; men jeg vil hævde, at man ikke på en studs kan lave det forhold om, og at i den henseende adskiller de erhvervsmæssige forhold om-